

મોક્ષાર્થિના પ્રત્યહં જ્ઞાનવૃદ્ધિઃ કાર્યા ।

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ

પુસ્તક ૬૮ ખુ.]

[અંક ૧ લે।

કાર્તિક

ધ. સ. ૧૯૫૧

૫ મી નવેમ્બર

વીર સં. ૨૪૭૮

વિ. સં. ૨૦૦૮

પ્રગટકર્તા—

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા

ભાવનગર

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

બહારગામ માટે બાર અંક ને પોસ્ટેજ સાથે વાર્ષિક લવાજમ

૩-૪-૦

પુસ્તક ૬૮ અંક
અંક ૧ લો.

કાર્તિક

વીર સં. ૨૪૭૮
વિ. સં. ૨૦૦૮

અનુક્રમણિકા

૧. વીર-માર્ગ	...	...	(મુનિરાજશ્રી ચંદ્રપ્રભસાગર)	૧
૨. “જૈન ધર્મ પ્રકાશ”ની દીવાળી	...	(શ્રી બાલચંદ હીરાચંદ ‘સાહિત્યચંદ્ર’)		૨
૩. અભિનંદનાત્મક ‘પ્રકાશ’ની બાવોર્મિ	...	(શ્રી મગનલાલ મોતીચંદ શાહ ‘સા.પ્રે.’)		૪
૪. વ્યતીત વર્ષ અને નૂતન વર્ષ	...	(શ્રી જીવરાજભાઈ ઝોધવજી દોશી)		૬
૫. અયોગ-વ્યવસ્થેદ્દ્વારિંશિકા પદ્ય-ગદ્યાનુવાદ	...	...		...
		(પંન્યાસશ્રી ધુરંધરવિજયજી ગણી)		૧૦
૬. વિચારકર્ણિકા : મૂંઝવણ, સરિતાનાં નીર, કાર્ય-કારણ	...	...		...
		(મુનિરાજશ્રી ચંદ્રપ્રભસાગરજી)		૧૨
૭. પરમાત્માની દીવાળી	...	(શ્રી બાલચંદ હીરાચંદ ‘સાહિત્યચંદ્ર’)		૧૪
૮. સાહિત્યવાદીનાં કુસુમો : ક્ષપકશ્રેણીનો મુસાફર	...	...		...
		(શ્રી મોહનલાલ દીપચંદ ચોકસી)		૧૭
૯. સમાધિ-સોપાન	...	...	(સં. ડૉ. વલ્લભદાસ નેણશીભાઈ)	૨૨

નવા સભાસદ

૧. શ્રી કાન્તિલાલ છગનલાલ શાહ	ભાવનગર	લાઇફ મેમ્બર
------------------------------	--------	-------------

આભાર

છેલ્લાં ત્રણ વર્ષથી તેમજ આ વર્ષે શ્રી ઊંજા ફાર્મસી લિમિટેડનો માલીક શ્રી લોગીલાલભાઈ નગીનદાસ, જેઓ આપણી સભાના લાઇફ મેમ્બર પણ છે, તેમના તરફથી સં ૦૨૦૦૮ કાર્તિકી પંચાંગ સભાના સભાસદો તેમજ “શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ” માસિકના આડક બંધુઓને લેટ તરીકે આપવા માટે મળ્યા છે. તેઓશ્રીની સભા પરત્વેની હાર્દિક લાગણી માટે આભાર વ્યક્ત કરવામાં આવે છે.

શ્રી પાર્શ્વનાથ પંચકલ્યાણક પૂજન.

[નવી આવૃત્તિ-અર્થ સાથે.]

સભા તરફથી ઉપરોક્ત પૂજા બહાર પડેલ, તે ધણી સમયથી શીલકર્મા ન હોવાથી તેની આ સુધારેલી નવી આવૃત્તિ બહાર પાડવામાં આવી છે. પૂજનો અર્થ રવ. શ્રી કુંવરજીભાઈનો લખેલ હોવાથી સમજવામાં ધણી જ સરલતા રહે છે.

કિંમત પાંચ આના. પોસ્ટેજ અલગ.

લખો.

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા-ભાવનગર

પુસ્તક ૧૮ થી

અંક ૧ લેા

: કાર્તિક :

વીર સં. ૨૪૭૮

વિ. સં. ૨૦૦૮

વીર-માર્ગ

વીર થજો, ઓ મારા પુત્રો ! વીર થજો નરવીર થજો;
 વીર થઈને, ધર્મ ધરીને, અમર પંથના પથિક થજો....૧
 કોઈ કદી જો તુમ માર્ગમાં, કંટક લાવીને નાખે;
 તો પણ મહો કદી ન ડરતા, એ કંટક પુષ્પો થાશે....૨
 દર્ધ-શોક કે સુખ-દુઃખકેરાં, વાહજી જીવનમાં આવે;
 મસ્તીભયુ એક હાસ્ય કરો તો, એ સઘળાં મૃત્યુ પામે....૩
 નહો નિરંતર અડોલ નિશ્ચલ, શ્રદ્ધા મનમાં સહુ લાવો;
 આત્માનો પડકાર ઝીલીને, મુક્તિ-મંદિરમાં આવો....૪

—ચન્દ્રપ્રભસાગર

“શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ”ની દીવાળી

(શ્રી બાલચંદ હીરાચંદ ‘સાહિત્યચંદ’ માલેગામ)

શ્રી વીર પરમાત્માત્મજા આત્માત્મી દીપાવલી,
જે સમિચદાત્મક મોહ વરીયો આત્મરૂપે જર્ઘ મળી;
એ પૂર્ણતાને પામિયો પ્રગટી દિવાળી ઝળહળી,
સહુ પાળીએ એ પર્વવર અજવાળતા દીપાવલી. ૧

ભો ! કવિવરો આવો જગાવો કાવ્યપ્રતિભા નિજતણી,
રસધાળા નવનવ મધુર રુચિકર પિરસજો વાચકભણી;
પ્રગટાવજો મુચિ આત્મદીપક વાચકોના પ્રતિમને,
રુચિ જ્યોતિમય કરજો શુભંકર જૈનધર્મ પ્રકાશને. ૨

પંડિતવરો રચના પ્રબંધો બોધદાયક સર્વને,
જાવિના પ્રકાશી આત્મદેશો સ્ફુટિ આપો આત્મને;
કેમ ભવ્ય પામે બોધળીજો મુક્તિમુખ વરવાતણે,
એવા સુબોધક લેખ અર્પો જૈનધર્મ પ્રકાશને. ૩

સંશોધકો શોધો તમે ‘મણિકર્ણિકાઓ શાસ્ત્રની,
દ્રાખો સહુને વિવિધ રંગે ચમકતી સ્ત્રાનીતણી;
જેમાં રહસ્યો મૂઢ મોટા શુભ પ્રગટિત સર્વને,
શોભા અલંકૃતિ અર્પવા શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશને. ૪

વાચકજનો સહુ વાંચજો પ્રતિભાસ માસિક પત્રને,
એકાંતમાં વાંચી ઉપદેશ દેજો આત્મને;
નિજ બંધુભગિની જનતણે વંચાવજો ધરી ભાવને,
સામાયિકોમાં વાંચજો શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશને. ૫

લક્ષ્મીધરો ! લક્ષ્મીતણે ઉપયોગ દહાણી જ્ઞાનની,
કરવા કરો તેથી વધે છે પુણ્યરાશિ અતિ ઘણી;
પોતે યદ્ય ગ્રાહક કરો બીજા સહુ નિજ બંધુને,
આશ્રય બહુવિધ આપજો શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશને. ૬

આચાર્યવર્યો ! મુનિજનો ! આશીશ મનથી આપજો,
શુભ જ્ઞાનનો સુપ્રકાશ ઘર ઘર પ્રગટવા ઉપદેશજો;
એ જ્ઞાન દહાણી વિવિધ સુંદર અર્પવા સહુ ભવિકને,
વિસ્તારજો પ્રતિ જૈન ઘરમાં જૈનધર્મ પ્રકાશને. ૭

મધુ કાવ્યઘૃતના પૂર સમ અતિ મધુર કાવ્યરસે ભર્યા,
બહુવિધ પ્રબંધો આત્મદીપક શાંતિના જેમાં ધર્યા;
સત્શાસ્ત્રશોધન મધુર વાર્તા જેહુ ગમતા સહુતણે,
ઘર ઘર વિષે પ્રગટાવજો શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશને. ૮

શુભ ભાવવાહી શબ્દરચના બહુ અલંકારે ભર્યા,
જે વાંચવાથી ભવિકજનના સંશયો દૂરે હર્યા;
પ્રગટ્યા અહો વિજ્ઞાન-દીપો તિમિરહર ગગનાંગણે,
એવા સુજન જનમાન્ય વાંચો જૈનધર્મ પ્રકાશને. ૯

શુભ દેવ ભાષા દેશ ભાષા મધુરરસ તરબોળ છે,
પિરસે અમલકૃતિ વિવિધ વિષયો ચર્ચાતી સુંદર દિસે;
જે વાંચતા પ્રગટે હૃદયમાં દિવ્ય દીપક સહુતણે,
વાંચી તમે વંચાવજો શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશને. ૧૦

પ્રતિમાસ પ્રતિઘર જ્ઞાન સુંદર આપતું માસિક ભહું,
જીવો નિરંતર અધિક વધતું પુષ્ટ સુંદર હો ભહું;
બહુ ભાવજો સહુ પ્રિય સુજનને સ્વાદ વધતો લોકને,
બાલોદુની ઇચ્છા સમર્પિત જૈનધર્મ પ્રકાશને. ૧૧

અભિનંદનાત્મક “ પ્રકાશ ” ની ભાવાર્થ

લેખક:—શ્રી. મગનલાલ માતીયંદ શાહ, “ સાહિત્યપ્રેમી ”

(ઓપવજ સંદેશો કહેને સ્થામને-એ રાગ.)

નવા વર્ષના નવલ પ્રભાતે પાઠવું, “ સાલ સુખારક ” નો સંદેશો ખાસ બે;
સુખ સંપત્તિ ને આબાદી લોગવો, દિનદિન વધેને શાંત શુભ ઉદ્ઘાસ બે.

નવાં ૧

પ્રવેશ પાસું અડસડમાં હું આજથી,
સફલાવે કાંઈ કહેવા બિમિ થાય બે;
અનુભવમાં આવેલું સંજોષે કહું,
સદ્ધર્મમાં સર્વ વસ્તુ સમાય બે.....નવાં ૨
નીતિમય જીવનના લાભો બહુવા,
જગમાં જેતું છે બીચું બહુ સ્થાન બે;
કળા-કૌશલ્યના આ નવ યુગમાં,
હંકારો સૌ તમે જીવનનાં નાવ બે.....નવાં ૩
સદ્ વિદ્વાનો ઉદાસીનતા તજે,
રાખે જનતા એ વિદ્યાની આશ બે;
લક્ષ્મીવંતો લક્ષ્મીના સૌભાગ્યથી,
બંધુજનને ન કરે કદી નિરાશ બે.....નવાં ૪
પેટન, પ્રમુખ ને દાનવીરનાં નામનાં,
સહેજે સ્મરણ આ પ્રભાતે થાય બે;
શુભવાન આહુકોની વૃદ્ધિએ કરી,
આનંદ સાચો અંતરમાં ઉભરાય બે.....નવાં ૫
મંત્રી તંત્રી અને વળી સહુ સભ્યનો,
મળ્યો હમેશાં બહુ સુંદર સહકાર બે;
ગદ્ય પદ્યના લેખકોના નામનો,
માતું છું હું હૃદયથી ઉપકાર બે.....નવાં ૬
શેા સુંદર સહકાર તમારો વર્ણવું ?
મીઠાં જેનાં કૃપા આજે અખાય બે;
સાહિત્ય-પ્રકાશન બહોળું સાંપડ્યું,
વિદ્વાનોની વિદ્વત્તા વળણાય બે.....નવાં ૭

જ્ઞાન ક્રિયામાં જીવન સાથે જોડજો,
 એકાંતે આશ્રહ કદી નહિ ચોગ્ય જો;
 આગમ વાણી સાચી જનવર દેશના,
 સાચી શ્રદ્ધામાં વાળજો યોગ જો.....નવાં ૮
 જ્યાં ધર્મી ત્યાં ધર્મ સમાયો જાણવો,
 સચ્ચારિત્ર છે ધર્મીનું અંગ જો;
 શોભાવે છે જ્ઞાન દર્શને સજ્જનો,
 તેણે જાણ્યો આ જીવન પ્રસંગ જો.....નવાં ૯
 સાહિત્યના અભ્યાસી સૌ શોભજો,
 કદી ન કરશો અપસાહિત્ય સંગ જો;
 ભગડ્યાં જીવન દુષ્ટિના કારણે,
 સાચું સાહિત્ય એ શુદ્ધિ પ્રસંગ જો.....નવાં ૧૦
 નવયુવક ને સન્નારીના વર્ણનાં,
 સાચા સાહિત્યની આપે ભેટ જો;
 સૌભાગ્ય સુધારી સમાજ દીપી નીકળે,
 નવા વર્ષની આ છે ઇચ્છા એક જો.....નવાં ૧૧
 દ્રવ્ય ક્ષેત્ર ને કાળ પ્રમાણે વર્તના,
 આજે ઊંડું એકય મૂલ અંકાય જો;
 વિભક્ત ભાવે ઘેરી સકળ સમાજને,
 ઇચ્છું આજે એ ભાવો સંધાય જો.....નવાં ૧૨
 મારા તારાના ભેદો સૌ મૂકીને,
 વીર સંઘને સ્થાપો સર્વે સંત જો;
 દેશવિદેશે જૈન ધ્વજા ફરકાવવા,
 દીર્ઘ સમયનો છોડી દો ન તંત જો.....નવાં ૧૩
 દીનખંધુની રક્ષા માટે દોડજો,
 કદી ન કરશો કોઈ પળે પ્રમાદ જો;
 કદાચહને છોડી સોને ભેટજો,
 સાંભળજો અંતરના તેના નાદ જો.....નવાં ૧૪
 નવલો સંવત્સર સુખમાં સૌ ગાળજો,
 રિદ્ધિ સિદ્ધિ ને ધર્મધ્યાન ભરપૂર જો;
 સંપત્તિ સત્ય ને વાણિજ્યના વાસથી,
 “ પ્રકાશ ” ની એ ભાવોર્મિ મશહૂર જો.....નવાં ૧૫

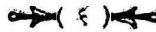
વ્યતીતવર્ષ અને નૂતનવર્ષ

શ્રી જીવરાજભાઈ ઓધવજી દાશી

વિક્રમ સંવત ૨૦૦૮ ના મંગળમય પ્રભાતે “શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ” સહસ્ર વર્ષની દીર્ઘ વય વ્યતીત કરી અડસડસા વર્ષમાં પ્રવેશ કરે છે. માસિકના આવા દીર્ઘઆયુષ્યનું માન સ્વર્ગસ્થ શ્રી કુંવરજીભાઈને આભારી છે. તેમનો અમર, આત્મા, સ્થૂળ દેહ વિલય થયા છતાં, માસિક અને સભાને નિરંતર પ્રેરણા આપી રહ્યો છે. વ્યતીત વર્ષમાં અનેક ધાર્મિક, રાજકીય, આર્થિક અને સામાજિક પરિવર્તનો થયા છે.

રાજકીય વાતાવરણ આખા વર્ષ દરમિયાન ઘણું જીવંદ અને કલુષિત રહેલ છે. મહાન સત્તાઓ વચ્ચે ઘર્ષણ ચાલુ રહેલ છે. એક બીજા પ્રત્યે અવિશ્વાસ અને એક બીજાને હલકા પાઠવાની વૃત્તિ અને પ્રવૃત્તિ ચાલુ છે. એશિયા જેવા પરતંત્ર, અજ્ઞાન, નિર્ધન પ્રજામાં જાત્રાતિ આવતી જોવામાં આવે છે, જેને પરિણામે યુરોપીયન અને અમેરિકન જેવા મૂડીવાદી અને સામ્રાજ્યશાહી માનસ પ્રત્યે એશિયાની પ્રજામાં તિરસ્કાર ઊભો થતો જોવામાં આવે છે. જેનો પ્રતીકાર કરવા જતાં મૂડીવાદી દેશો સાથે કલહ અને યુદ્ધનું વાતાવરણ દિનપ્રતિદિન વધતું જાય છે. ઇરાન સાથે ઇંગ્લેંડની તેલ-પેટ્રોલ કંપનીને મોટો વાંધો પડ્યો છે. ઇરાન તેલનો આખો ઉદ્યોગ પોતાના હેથના હિત માટે હાથમાં લેવા માગે છે, ઇંગ્લેંડને તેથી મોટી આર્થિક ખોટ આવે છે. આ ઝઘડાને અંત આવ્યો નથી. ઇજીપ્ત પોતાના મુલકમાં ઇંગ્લેંડનું પરદેશી સૈન્ય સુએઝ કેનાલમાંથી ઉઠાવી લેવા આગ્રહ કરે છે, જે હકીકત ઇંગ્લેંડ અને અન્ય યુરોપીયન દેશોને પાલવતી નથી. પરિણામ વિપરીત આવવા સંભવ છે. ટૂંકામાં એશિયાના મધ્યપૂર્વના દેશોમાં પ્રબળ જાત્રાતિ થતાં સ્થાપિત હક્કો સાથે મોટા વાંધા પડ્યા છે. ચીન સાથે તો અમેરિકાનો ઝઘડો ઊભો જ છે. કેરીયાના યુદ્ધનું કાંઈ પરિણામ આવ્યું નથી. આ બધા સવાલોના નિરાકરણ માટે જ્યાંસુધી મોટા દેશોની સ્વાર્થવૃત્તિ ઓછી નહિ થાય ત્યાં સુધી સુલેહ કે શાંતિ જગતમાં થવા સંભવ નથી. હિંદુસ્તાન અને પાકીસ્તાન વચ્ચેનો કાશ્મીરનો ઝઘડો ઊભો જ છે, તે ઝઘડાનો શાંતિપૂર્વક ઉકેલ નહિ થાય ત્યાંસુધી ભારત અને પાકીસ્તાન વચ્ચે એકતા થવાનો જરાય સંભવ નથી. અને દેશોને લશ્કરના ખર્ચ માટે મોટી રકમો ખર્ચવી પડે છે, અને પરિણામે દેશના કેંદ્ર રચનાત્મક કામ તરફ પૂરતું લક્ષ્ય આપવા સમય નથી કે ખર્ચવાની રકમ રહેતી નથી. બર્મા, ઇંડોચાઇના વિગેરે દેશોમાં પણ એવી જ સ્થિતિ છે. મલાયામાં પણ ત્રાસદાયક લશ્કરી પ્રવૃત્તિ ઇંગ્લેંડ ચાલુ રાખવા માગે છે.

ટૂંકામાં આખા જગતમાં એવી પરિસ્થિતિ વર્તે છે કે-એક બાબુ અમેરિકા જેવા સાધનસંપન્ન દેશો પુષ્કળ નાણાં અને સાધનો ઊભા કરતાં જાય છે, તેને પરદેશમાં ખપાવવા માટે એશીયા જેવા દેશની નિર્ધન, અજ્ઞાન પ્રજામાં માફ્ટો

નેદ્યએ છીએ. આ પ્રબલમાં બળતિ આવી છે એટલે તેનો સામનો કરવામાં આવે છે, અને રશિયા જેવા દેશનો સામ્યવાદ દિનપ્રતિદિન પગભર થતો જાય છે. જગતનો આખો પ્રવાહ સામ્યવાદ તરફ દળતો જાય છે.

હાલમાં ઇંગ્લેંડમાં પાર્લામેન્ટની સામાન્ય ચૂંટણી થઈ છે. મજૂર પક્ષને રૂઢિચુસ્ત પક્ષ કરતાં ત્રીશક બેઠક ઓછી મળી છે. એટલે હવે રૂઢિચુસ્ત પક્ષ સત્તા ઉપર આવ્યો છે. તે પક્ષના અગ્રેસર શ્રી ચર્ચિલ સામ્રાજ્યવાદના વિચારના છે. તેઓ ભારતને સ્વતંત્રતા આપવાના વિરોધમાં હતા. હવે તેના નેતૃત્વ નીચે ઇંગ્લેંડનું રાજકારણ કેવું સ્વરૂપ લે છે તે જોવાનું રહે છે. ચર્ચિલના શાસનકાળમાં ભારતે વધારે બળત અને સંગઠનશીલ રહેવું પડશે.

હિંદુસ્તાનમાં પણ એ જ સ્થિતિ છે. આપણા ઉદ્યોગપતિઓ અને મૂડીદારો કરોડો રૂપિયા એકઠા કરે છે, પૈસાને જોરે રાજ્યમાં પોતાની સત્તા જમાવે છે, જ્યારે સામાન્ય માણસને નથી મળતું ખાવાનું અને નથી મળતા પહેરવાનાં કપડાંઓ કે નથી મળતાં રહેવાના ઘરો. ભારતમાં નવી ચૂંટણી થવાની છે. તેનું પરિણામ ગમે તે આવે પણ લોકોનાં મૂડીવાદ તરફનો તિરસ્કાર તો અવશ્ય પરિણામમાં દેખાવાનો છે. જગતની અશાંતિનું કારણ આર્થિક અસમાનતા છે. આર્થિક સમતુલા રહી નથી. ભારતની આપણી અશાંતિનું કારણ હાલનો યંત્રવાદ છે. સૌ માણસ ઉત્પન્ન ન કરી શકે એટલો માલ એક માણસ યંત્રોથી ઉત્પન્ન કરી શકે છે. પરિણામે લાખો માણસ બેકાર બને છે. ગામડાંનાં ઉદ્યોગો નાશ પામે છે, વસ્તી શહેરમાં એકઠા થાય છે, જેને પરિણામે બધાં અનિદ્રો આવે છે. આવા યંત્રવાદના જમાનામાં માણસમાં માણસાઈ રહેતી નથી. ફક્ત યંત્રની જેમ કામ કરવાનું માનસ ઉત્પન્ન થાય છે. નૈતિક અને આધ્યાત્મિક શુભો નાશ પામે છે. આ યંત્રવાદનો સામનો કરવાને મહાત્માજીએ જે માર્ગ બતાવ્યા છે, -આમ ઉદ્યોગો સ્થાપવા, તેવા પ્રકારની કેળવણીની વ્યવસ્થા કરવી, લોકોને આમ્ય જીવન તરફ આકર્ષવા, લોકોનું જીવન સંતોષી, સાદું અને સુખી થાય તેવી યોજનાઓ કરવી-આ બધાં માર્ગો તરફ જગત ધ્યાન નહિ આપે અને હાલમાં ચાલે છે તેવો એક બીજાના જગા માટે તેવો ઉદ્યોગવાદ આવશે તો શાંતિને માટે કાંઈ માર્ગ નથી. આપણા નીચે કરો અને મહાત્માઓએ તેટલા જ માટે અહિંસા, અપરિગ્રહના નિયમો બતાવ્યા છે. તે સન્માનન નિયમો તરફ પાંછા વળ્યા સિવાય જગતની શાંતિ માટે બીજું રસ્તો નથી. મહાત્માજીનો ચોક્કસ નિર્ણય એવો હતો કે જગતની શાંતિ માટે માનવીનો આધ્યાત્મિક વિકાસ આવશ્યક છે. જ્યાં સુધી માણસોમાં વિશ્વબંધુત્વની ભાવના નહિ થાય, એક બીજાનું આંચકી લેવાની વૃત્તિને સ્થાને સૌની સાથે વહેંચીને ખાવાની ભાવના નહિ થાય ત્યાં સુધી જગતમાં ચાલતા કલહનો અંત નહિ આવે, દિનપ્રતિદિન કલહ વધતો જશે અને પરિણામ લયંકર આવશે.

જૈન જગતમાં પણ શાંતિ પ્રવર્તતી નોવામાં આવતી નથી. ઉપર ઉપરથી જૈન સમાજ પૈસાદાર અને સુખી જણાય છે. થોડા ઘણા તવંગર માણસો જેઓને અકસ્માત મોટી સમૃદ્ધિ પ્રાપ્ત થયેલ છે. અને તેનો આડંગર જગતમાં જૂદા જૂદા સ્વરૂપે કરવામાં આવતું માને છે, તેઓના દાખલા ઉપરથી ખોટો જામ ભ્રષ્ટો થાય છે. જૈન સમાજ સુખી છે પણ ઊંડાણથી જોતાં એ એક ખોટી માન્યતા છે. આપણામાં મોટો વર્ગ મધ્યમ અને ગરીબ માણસોનો છે. સેંકડે એ પાંચ ટકા પૈસાદાર હશે. મધ્યમ વર્ગનો મોટો ભાગ ખંને ખાલુથી ભીંસાય છે. આવક વધતી નથી અને ખર્ચો વધતા જાય છે. ગામડા છોડી મુંબઈ જેવા મોટા અસુખકારી જીવનમાં રહેવા આવતું પડે છે. ગામડાઓમાં આપણા ભાઈઓની જે પ્રતિષ્ઠા હતી, મહાજન તરીકે ઓળખાતા હતા, સુખી સંતોષી અને ધાર્મિક જીવન ગાળતા હતા, તેને સ્થાને મોટા શહેરોમાં હંફીત જીવન ગાળવાનું રહે છે. મધ્યમ વર્ગની આવી સ્થિતિ તરફ આપણા સમાજના સમજદાર વર્ગનું લક્ષ્ય ખેંચાયું છે, તે ખુશી થવા જેલું છે. ગયા વર્ષ માં જૂનાગઢમાં જે કોન્ફેરન્સ ભરાણી તેમાં મધ્યમ વર્ગના ઉદ્ધારનો સવાલ કંદ સ્થાને રાખવામાં આવ્યો હતો. સારું ફંડ પણ થયું હતું અને યોજનાઓ પણ ઘડી કાઢવામાં આવી, પણ મધ્યમ વર્ગનો સવાલ એટલો વિચાળ અને ગંભીર છે કે થોડા દિવસની મંત્રણાથી કે થોડા ઘણા પૈસાની મદદથી તેનો ઉકેલ થવો મુશ્કેલ છે. તે સવાલ તો જૈન સમાજના વિચારકો અને દિલેશ્વરોએ આ સમયનો સુખ્ય સવાલ બનાવી બીજા સવાલો ગોળ કરવા જોઈએ. આપણા ઉપદેશકો અને પૂજ્ય મુનિ-મહારાજોએ આ સવાલની ગંભીરતા વિચારવી જોઈએ. અત્યારે જે ધાર્મિક ક્રિયાઓ અને અનુષ્ઠાનોમાં અટકાવ દ્રવ્ય ખર્ચાય છે, તેની અનુમોદના અને ઉપદેશ આપવામાં આવે છે, તેને ગોળ કરી મીઠાતા શ્રાવક શ્રાવિકા ક્ષેત્રો પહોંચાવવા જોઈએ. જ્યાં સુધી ધર્મને સમાજ સાથે સંબંધ છે, અને સમાજને જગત સાથે સંબંધ છે, ત્યાં સુધી કોઈ ધર્મ કે ધર્મના અનુષ્ઠાનો, જગતના પ્રવાહોથી તમે નિરાળા કરી શકો નહિ. સમાજ શક્તિશાળી સમૃદ્ધ ન હોય તો તે સમાજનો ધર્મ પણ તેવો જ બાહ્ય આડંગરનો ધર્મ જશે. જગતના ધર્મના ઇતિહાસો જોવાથી આ હકીકતની પ્રતીતિ દરેક માટે આપણે સૌએ જૈન સમાજની સ્થિતિ તરફ હૃદય આપી એકલા ધર્મ ધર્મનાં વાંતો કરવી તેમાં કાંઈ અર્થ નથી.

દેશ-કાળને સમજનાર આચાર્ય મહારાજોનું લક્ષ્ય પણ આ બાબત ખેંચાયું છે. પાલીતાણામાં આ શ્રી વિજયવલ્લભસુરિજીના સંચાલકપણા નીચે આચાર્ય મહારાજો અને મુનિમહારાજોની સહી સાથે જે નિબંધો શ્રમણસંઘે મંજૂર કરી અખિલ શ્રમણસંઘને એકઠા કરવાની જે તત્પરતા બતાવી છે, તે સાચી દિશામાં એક શુભ પગલું છે. આ પ્રમાણે થાય તો એક બીજા વચ્ચેનું વૈમનસ્ય દૂર થાય અને તીથીચર્ચા જેવા નાના નાના ઝઘડાઓનો અંત આવે અને સમાજ

અંક ૧ લેા]

બતીત વર્ષ અને નૂતન વર્ષ.

૬

અને ધર્મને ઉન્નત કરવાના માર્ગો શોધી કાઢવામાં આવે. ભારતીય સ્વયંસેવક પરિષદનું કામ પણ સ્તુત્ય છે. યુવકોને તેમનું કર્તવ્ય બતાવવાને અને બદલવાને હાકલ કરે છે. દરેક સમાજમાં યુવકો જ અગ્રેસર ભાગ લઈ શકે છે, યુવકો શક્તિહીન, નબળા હોય તો સમાજ બળવાન થતો નથી. યુવકોએ તો ક્રાંતિકારી સ્વભાવ રાખવો જોઈએ. અને સ્વભાવનો યોગ્ય સમયે ઉપયોગ કરવાની તમના સેવવી જોઈએ.

સાહિત્યના ક્ષેત્રમાં ગયા વર્ષમાં કેટલાંક સારાં પુસ્તકો પ્રગટ થયા છે. ડૉ. ભગવાનદાસ મનઃસખભાઈનું 'યોગદૃષ્ટિસમુચ્ચય' પુસ્તક ઘણું અંશે યોગની જ્ઞાનદૃષ્ટિએ મહત્તા બતાવનાર એક મૌલિક ગ્રંથ છે. આપણા મુનિ મહારાજનો પણ સાહિત્યની પ્રવૃત્તિમાં સારો રસ લે છે. આચાર્યશ્રી લખિયસુરિજી મહારાજનો દ્વાદશારનચક્રનો બીજો ભાગ ઘણી મહેનત અને શ્રમથી તૈયાર થયેલ બહાર પડેલ છે. અત્યારના જમાનાના માણસોને પ્રિય બને તેવા પુસ્તકો પ્રસિદ્ધ થવા જોઈએ, કમનસીબે આપણામાં એવા લેખકો ઘણા ઓછા મળે છે. જૂના ગ્રંથોના તરજુમા કે અનુવાદો પાછળ પૈસા વિચારીને ખર્ચવા જોઈએ. શ્રી પુણ્યવિજયજી મહારાજે જેસલમેરમાં રહી, સતત શ્રમ કરી, ત્યાંના ભંડારોની જે નોંધ કરેલ છે, તે અદ્વિતીય કાર્ય કરેલ છે-જેન સાહિત્યની એક મોટી સેવા કરેલ છે, તેમના કાર્યને જૈન સમાજે તન, મન અને ધનથી વધાવી લેવા જેવું છે. સ્વ. શ્રીયુત મોતીચંદલાઈ તરફથી તેઓશ્રીને અર્પણ થયેલ પર્સમાં ઉમેરો કરી મહાવીર વિદ્યાલયને પુસ્તક પ્રકાશન માટે પોણા લાખ જેવી મોટી રકમ સુપરત થયેલ હતી. હાલમાં વિદ્યાલયની કમીટીએ તે માટેની પ્રકાશન-યોજના મંજૂર કરી એક ઠરાવ કર્યો જેવામાં આવે છે, જે ઠરાવ મહાવીર વિદ્યાલયના ઉછેરા ઉદ્દેશ માં રિપોર્ટમાં ઉપર મે પાને પરિશિષ્ટ ૮ તરીકે પ્રસિદ્ધ થયો છે. આપણે આશા રાખશું કે-તે ઠરાવ પ્રમાણે તાત્કાલિક અમલ કરવા કમીટી ચીવટ રાખશે.

છેવટે ગયા વર્ષમાં માસિકમાં જે જે પૂજ્ય મહારાજનો તથા વિદ્વાન લેખકોએ લેખો મોકલી માસિકને સમૃદ્ધ કરેલ છે તેઓનો આભાર માનવામાં આવે છે. તેઓશ્રીની યાદી આસો માસના અંકમાં વાર્ષિક અનુક્રમણિકામાં આપેલ છે. સ્થળસંકોચને લીધે તેનો વિસ્તાર કરતા નથી. ભવિષ્યમાં આવો જ સહકાર અમારા જૂના લેખકો તરફથી મળી રહે એવી અમારી અભ્યર્થના છે. નવા લેખકો પણ લેખો મોકલતા રહે અને સાહિત્યના ક્ષેત્રમાં રસ લેતા શીખે એવી અમારી ઘણી વખતની ભાવના છે. હું પોતે નાદુરસ્ત તળીયતના કારણે પૂરતા લેખો આપી શક્યો નથી, તે માટે મને અસંતોષ રહે છે, પણ અવસ્થા અવસ્થાનું કામ કરે છે. બાકી તો કાલો દિ નિરવધિ-વિપુલા ચ પૃથ્વી કાળનો અંત નથી અને પૃથ્વી વિપુલ છે-ટૂંકામાં નવીન વર્ષે જગતમાં શાંતિ વર્તે, સર્વ ભૂતગણો સુખી થાઓ અને જૈન સમાજમાં સુખ, શાંતિ અને સમૃદ્ધિ વધે એવી પરમાત્મા પાસે મારી પ્રાર્થના છે.

અયોગ-વ્યવચ્છેદ દ્વાત્રિંશિકા

: પધાનુવાદ :

(વસંતતિલકા)

અધ્યાત્મજ્ઞાની પણ જે ન શકે પિછાણી,
જોવા સમર્થ નહિં દષ્ટિ ન વક્તુ-વાણી;
શ્રી વર્ધ માન-અભિધાનથી જે જણાતું,
તે આત્મ-રૂપતણી સંસ્તવના કરું હું ॥ ૧ ॥

તારા સ્તવે નથી અશક્ત શું યોગિ-શક્તિ ?
છે ભકિત તો મુજ વિષે પણ એજ ચુકિત;
એવું વિચારી સ્તવના કરું હું તમારી,
છું મૂર્ખ તો પણ નથી અપરાધ-કારી ॥ ૨ ॥

શ્રી સિદ્ધસેનતણી અર્થભરી સ્તુતિ ક્યાં ?
ને આ અશિક્ષિત પ્રલાપ સમી કળા ક્યાં ?
તો એ જતો લથડતો પણ યૂથમાર્ગે,
ના શોકપાત્ર લધુ બાળ થતો શુભાર્થે ॥ ૩ ॥

જે હઃખદાયી અતિ દુષ્ટદુરંત દોષ,
ટાળ્યા તમે વિવિધ યુક્તિવડે જિનેશ !
આશ્ચર્ય છે જગતમાં પરતીર્થ નાથ,
તેને તમારી અસૂચાથી કરે કૃતાર્થે ॥ ૪ ॥

હે નાથ ! સત્ય વળી તથ્ય બતાવતાં એ,
એવું ન કૌશલ ધ્યુનું કયું જે બીજાએ;
તે શૃંગ અશ્વશિરમાં ઉપબવનાર,
આલાક પંડિત નમું હું હજાર-વાર ॥ ૫ ॥

આ વિશ્વને વિમલ ધ્યાનવડે જ નક્કી,
જીવે કૃતાર્થ કરવા જિન ! તો તું મૂંઝી;
સ્વ-માંસ દાન દર્પ વ્યર્થે દયાળુ એવા,
દેવોનું શું શરણ લે જન બાનભૂલા ॥ ૬ ॥

પોતે ત્યજી પથ ફસાઈ ગયા ખરાબે,
લોભાવી ખૂબ લઈ બાય તિહાં બીજાને;
મૃત્યુથી અંધ પ્રલપે બાહુ જેમ તેમ,
સન્માર્ગ બાણ-ઉપદેશકને જિનેશ ! ॥ ૭ ॥

આ અન્યના સમીપવર્તિ મંત્રાવડે જે,
પામે પરાજય પ્રલો ! તુજઃ શાસન તે;
અન્ધારમાં અમકતા ખળુઆની જ્યોતે,
આદિત્ય મંડલ વિડખન તુલ્ય તે છે ॥ ૮ ॥

ભાવાર્થ :

અધ્યાત્મવેદીએ નનગ, વક્તાએને અવાચ્ય અને દૃષ્ટિતોને પરાક્ષ, એવા વર્ધમાન નામના અત્મસ્વરૂપને હું સ્તુતિમાં ઉતારીશ. ૧

તમારી સ્તુતિ કરવા દુઃખોનીએ અશક્ત નથી ? શુભાનુરાગ તો મારામાં પણ અવિચલ છે, એટલા નિષ્ઠ કરીને તમારું સ્તવન કરતો આ મૂર્ખજન પણ અપરાધી થતો નથી. ૨

શ્રી સિદ્ધસેનની મહાન્ અર્થભરી સ્તુતિઓ ક્યાં ? અને અશિક્ષિત આલાપવાળી આ સ્તુતિ ક્યાં ? તો રમ્ય ન્યાયપ્રપતિના માર્ગે રહેલો, ઠોકરો ખાતો તેનો બાળ શાય-ખેદ કરવા યોગ્ય નથી. ૩

હે જિતેન્દ્ર ! આપને ફૂંકે દોષને ભુદા ભુદા ઉપાયોથી અટકાવો છો, આશ્ચર્ય છે કે તે જ દોષોને આપને અસુધાર્યા પરાધીર્ષના સ્વામીએ-અન્ય દેવોએ કૃતાર્થ કર્યો છે, આશ્ચર્ય આપીને ન પડ્યા છે. ૪

જે વસ્તુ જેવી છે તેટલે તેવી જ દર્શાવતા હે સ્વામિન ! તમે તેવી કુશળતા કેળવી નથી. ઘોડાને માથે શિશુના ક્રોધાક્રતા એવા ખીજ અખિનવ પડિતોને નમન હો ! ૫

ધ્યાનના બળથી નિર્દાન તણે જગતને ખૂબ કૃતાર્થ કરતા એવા આપ હોવા છતાં ખીજઓ જે આ પૃથ્વી પર છે અને પોતાના માંસનું દાન દઈને વ્યર્થ દયાવાળા કહેવાય છે તેનું શરૂ કે ન હો છે ? ૬

પોતે અરાધ્ય ભાગ્યે જ દુઃખ પડ્યા છે અને ખીજને ખૂબ લલચાવે છે એટલું તો ઠીક પણ સારે માર્ગે જનારાની, તેને બળુનારાની ને તે માર્ગને દર્શાવનારાની અસુધારી આંધળા બનેલ અપમાન કરે છે. ૭

પ્રાદેશિક (સીમાક ન) પરશાસનોથી આપના શાસનનો જે પરાજય તે તો ખળુઆ-આગીવાના અજાણની પ્રજાના આક્રમરોથી સુધ્ધ મંડલની વિડખના છે. ૮

પંચાસત્રી ધુરન્ધરવિજયજી ગણિ

વિચારકર્ણિકા

મું ઝવણુ

તારે બે સ્મિત કરવું જ હતું તો મારી સામે જોઇને સ્મિત કેમ કર્યું ? અનેકને મૂકી મને સ્મિતમાં ગડપ્યો ? કીક, મને ગડપ્યો, તો સ્મિતનો અર્થ સમજાવ !

તારું સ્મિત અકરણ તો હોય જ નહિ. એટલે શંકા બંધ છે કે-તારા આ મધુર સ્મિતમાં કોઈ મર્મ કે કટાક્ષ તો ન હોતો ને ? બોલને નાથ ! જલ્દી, બોલ. મારું મન, તારા આ મર્મણી સ્મિતનો જોકેલ કર્યા વિના અકળાય છે. તું નથી બોલતો, એટલે હું જ પૂછી લઉં. તેં આ કારણે જ સ્મિત કર્યું લાગે છે :

“ આ પાસલ, કે સ્વપ્ન છે એને જણાયો છે, અને જે નક્કર સત્ય છે એથી આવો છે ! ”

જો આ જ અર્થ તારા મર્મણી સ્મિતનો હોય તો એમ કહે —

“ એ નાદાન ! સ્વપ્નને તરવો હોય તો તણખલાને છોડ ને નાવને પકડ ! ”

—પણ તું તે દાંડ બોલતો જ નથી, અને વીતરાગતાની પ્રસન્નતામાં મમ છે ! નાથ ! આ તો મારે મુંઝવણ થઈ !

*

*

*

સરિતાનાં નીર

શુકલતીર્થના તટ પર સૂર્યે, પોતાનાં કોમળ કિરણો ચારે તરફ પાથરવાની શરૂઆત કરી હતી. કિન્નરો માણસો વિના નિર્જન હતો. એટલામાં હું ત્યાં જઈ ચઢ્યો. નર્મદાનાં નદર ત્વરિત ગતિએ ચાલ્યાં જતાં હતાં. મને થયું કે— કાંઈક ઉતાવળનું કેમ હશે એટલે ગડપટ્ટી ચાલ્યાં બંધ છે, પણ જતાં જતાં એ પોતાનાં હૈયાની ચીક રૂન પાત કહીતાં ગયાં. એ આકાશના તારા જેવું નિર્મળ સ્મિત કરી બોલ્યા —

માનવી ! તું પ્રમદો છો, અમો ઉઘરી છીએ. તું અનેક દેવમાં આસક્ત છો, અમે એક માત્ર આત્મમાં જ આસક્ત છીએ. તારું ધ્યેય અનિશ્ચિત છે, અમારું ધ્યેય નિશ્ચિત છે નૂ વ્યક્તિમાં રાજે છે, અમે સમષ્ટિમાં માચીએ છીએ. તું બીજાના નાના દોષને મોટા કરે છે, અમે બીજાના મોટા દોષને પણ ધોઈને સ્વચ્છ કરીએ છીએ તારા સમાગમમાં આવનાર ઉચ્ચવળ પણ મલિન અને,

અમારા સમાગમમાં આવનાર મલિન પણ ઉજ્જવળ બને છે ! જા, જા. સ્વાર્થી માનવ ! જા. તારા ને અમારા જીવન કે વિચારોમાં મેળ પાચ તેમ નથી, એટલે જ તારા સંસર્ગથી દૂર જવા, અમે ઝડપભેર સાગર લાણી જઈ રહ્યાં છીએ.

*

*

*

કાર્ય-કારણ

એ મહાવનમાં થઈ હું ચાલ્યો જતો ત્યાં મારી નજર એક મહાસભા પર પડી. વનમાં સભા કેળી હોય ? વૃક્ષનાં મૂળિયાઓની મહાસભા ભરાણી હતી. અને એ સભામાં અટ્ટહાસ્ય અને કટાક્ષ-હાસ્યની મહેફીલ જામી હતી.

હસતાં મૂળિયાઓને મેં પૂછ્યું :—“એ ભલાં મૂળિયાં ! આજ કાં તમે વ્યંગ-હાસ્ય, કટાક્ષ-હાસ્ય અને અટ્ટ-હાસ્ય કરો છો ? તમારે વળી હાસ્ય હોય ખરું ?”

મારા આ પ્રશ્નથી સભામાં સ્તબ્ધતા છવાઈ ગઈ. એક અતિ વૃદ્ધ મૂળિયું બોલી ઊઠ્યું :—“ભાઈ ! આજે અમે માનવજાતની અનાવડત અને અસાનતા પર હસીએ છીએ. તમે રોજ હસો તો અમે કો'કવાર તો હસીએ ને ? જો, અમે જમીનમાં દટાણું, ધૂળમાં રોળાણું, અન્ધકારમાં પૂરાણું અને વૃક્ષને ખુલ્લી હવાં અને પ્રકાશમાં મોકલ્યું. આજે એ વૃક્ષ પર ફળો આવે છે ત્યારે, હાહી કહેવાતી માનવજાત, એ વૃક્ષ અને ફળોને વળાણે છે અને ધન્યવાદ આપે છે. પણ એના ઉત્પાદકને તો સાવ જ ભૂલી બાય છે. અરે ! અમને તો સદા અનામી જ રાખે છે ને યાદ પણ કોઈ કરતું નથી.

એટલે, અમને આજે બધાને હસવું આવ્યું કે, જુઓ તો ખરા, આ હાહા માંણસોની ગાંડી બુદ્ધિ !—જે કાર્યને જુઓ છે પણ કારણને સંભારતી પણ નથી ને સમજતી પણ નથી !

એમની આ વાંત સાંભળી મને ગામડિયા મા-બાપના શહેરી છેકરા યાદ આવ્યા !

—ચિત્રભાનુ (મુનિશ્રી ચંદ્રપ્રભાસચરણ)

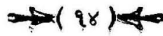

પરમાત્માની દીવાળી.

(લેખક:—શ્રી બાલચંદ હીરાચંદ 'સાહિત્યચંદ'—માલેગામ)

ભગવાન મહાવીર પ્રભુ દીવાળીની—અમાવાસ્યાની રાત્રે પરમપદને પામ્યા એ ઘટનાને આપણે દીવાળી માની આનંદનું પર્વ ગણી ઉજવીએ છીએ. એ પર્વ ધરીરના વિશૈશગુણ પશુ આત્માના પરમ વિકાસનું છે. ભવસમુદ્રમાં રખડતા જીવાત્માના પરમાનંદનું, પરમપદ—પ્રાપ્તિનું છે. ઉપાધિનો નાશ થઈ આત્મા સ્વતંત્ર થયો એના કરતા ખીન્ને કયો આનંદ વધારે સુખદ હોય ? અનંત જીવો એ પદની પ્રાપ્તિ માટે અનેક જન્મો સુધી અનેક પ્રકારે પ્રયત્નશીલ રહેતા હોય અને રખડવા પાછળ રખડવા અનુભવી જીવ નિરાશા જ ભોગવતો હોય એવી રીતિમાં કાંઈ આત્મા એ સિદ્ધિ મેળવી ઇષ્ટફળ પ્રાપ્ત કરી દે એના કરતા ખીન્ને કયો આનંદ હોઈ શકે ? જે સંત પુરુષોએ આત્મા અને અનાત્માનો ભેદ પારખી લીધેલો હોય તેવા પુરુષોને આ આત્માના મહાપર્વનો આનંદ કાંઈક અપૂર્વ જ હોય છે. જડ, પુદ્ગલ કે અનાત્મામાં માચી, તેમાં જ રાચી તેને જ સ્વતઃ પોતે છીએ એમ માનનારા સામાન્ય માનવોનો આનંદ શી રીતે પ્રગટ થાય ? પુદ્ગલનાં દો જીવોનો આનંદ પુદ્ગલોના જ રૂપમાં આલિષ્કાર પામે એ રૂપ જ વાત છે. ઉત્તમ, પ્રકાશ કે ઉદ્યોત દીવા સિવાય આપણી પાસે ક્યાં છે ? માનવનો આનંદ આત્માના સાચા અને ચિરપ્રકાશથી શી રીતે પ્રગટ થઈ શકે ? આત્માના અલૌકિક અને દિવ્ય પ્રકાશનું પ્રતીક આપણે નાની નાની દીવીઓ પ્રગટાવી પ્રગટ કરીએ છીએ. આત્માનો પ્રકાશ તો અખંડ, દિવ્ય અને અઘૌકિક હોય ત્યારે એક દીવીથી તે પ્રકાશનું તુચ્છ આલિષ્કાર શી રીતે થઈ શકે ? એટલા જ માટે જ આપણે જેટલી અને તેટલી વધુ દીવીઓ પ્રગટાવીએ છીએ. અને તે અનંત અખંડનું તુચ્છ અનુકરણ કરવાનો પ્રયત્ન કરીએ છીએ. એ તો આપણી મર્યાદિત શક્તિનું સ્વરૂપ છે. વરસાદમાં અંધારામાં આગિયો નામક કીટક પ્રકાશ તો આપે જ છે, પણ એ પ્રકાશ અળગતા સૂર્યના પ્રકાશની આગળ કેટલો ? તેવી જ રીતે પરમાત્માની મુક્તિનો આલિષ્કાર પ્રકાશરૂપે જે રૂપમાં જણાય તેની આગળ નાની દીવીઓ કેટલી તુચ્છ ગણાય એ રૂપ રીતે જણાય છે.

શુદ્ધસ્થાશ્રમના જીવનમાં લગ્ન, પુત્રજન્મ, પૌત્રજન્મ જેવા કેટલાએક આનંદના પ્રસંગો આવે છે. તેવા પ્રસંગે દરેક મનુષ્ય પોતાના ગર્ભ પ્રમાણે પોતાનો આનંદ પ્રગટ કરવાનો પ્રયત્ન કરે છે. પોતાના ઇષ્ટ મિત્રોમાં ભોજન વિગેરે કરાવી અને ખીજ પણ સમારોહો થોડા પોતાનો આનંદ પ્રગટ કરે છે. મનના આનંદને બહારના દેખાવથી પ્રગટ કરવાનો એ પ્રયત્ન છે. આત્મિક આનંદ એ રૂપી વસ્તુ નથી, તેથી તેનો આલિષ્કાર કરવા માટે રૂપી પદાર્થોનો ઉપયોગ કરવો પડે છે. એક વ્યક્તિના આનંદની મર્યાદા કેટલી ? તેના સગા ઇષ્ટમિત્રો કે લાગતાવળગતા માનવો અને વધુ થાય તો એકાદ ગામ કે પ્રદેશ પૂરતો જ તે આનંદ હોય. પ્રભુ મહાવીરની સાધનાની પૂર્ણાહુતિનો આનંદ કેટલો ? એ આનંદની મર્યાદા કાણુ આંકી શકે ? અને સાથે સાથે એ આનંદની મર્યાદા કેટલી હોય ?

પ્રભુ મહાવીરના ઉપદેશનો વિસ્તાર આખા ભરતખંડમાં ફેલાયેલો હતો અને તેને લીધે એ આત્માની પૂર્ણહિતિની દીવાળી આખા દેશમાં ફેલાઈ. ધણાએ અન્ય દર્શનીઓમાં પ્રભુના ઉપદેશનો વિરોધ પ્રવર્તતો હોય છતાં તેમના મોક્ષગમનને લીધે અમાવાસ્યાની કાળી રાત્રિ વિશેષ કાળી બની હતી. અને તેને અજવાળવા માટે એ મહાન સિદ્ધિનું પર્વ પ્રગલ્ભ થયું હતું. અને પ્રભુની અમોઘ અને અસંત કૃપાળુ વાણીનું અને ક્રિપદેશનું પરિણામ બધા દેશમાં સર્વ વ્યાપી બન્યું હતું. અને તેને લીધે દીવાળી નિરપવાદ-પણે આખા દેશમાં મહાઉજ્જવલ પર્વ તરીકે મનાઈ હતી. હજારો વર્ષોનાં બહાણા વાદ મવા છતાં એ પર્વ અખંડિતપણે ચાલુ જ રહ્યું છે. એ એની મૌલિકતાની નિશાની છે.

એ મહાન દીપોત્સવી કે મુક્તિ પર્વ સાથે ઐહિક પૂર્ણતાનો સંબંધ જોડી દેવાને લીધે એ પર્વ સર્વમુખી થઈ ગયો છે. વ્યાપારીઓ પોતાના આવાસો સાથે જ પોતાનો વ્યાપાર પણ ઉત્તમણી લઈ આવ-અવના અંકે તારવી લે. મિષ્ટ પકવાનો આરોગે, ઓઞ્છવમહોત્સવો કરે અને નૂતન વર્ષારંભ નૂતન ઉમેદ સાથે શરૂ કરે. યએલી ભૂલોને સુધારી નૂતન યોજનાઓ ઘડે. જાલિયો, ક્ષત્રિયો કે કૃષિકારો પણ આનંદમાં આવી જઈ પોતાની રીતિએ એ પર્વ ઉજવે, એવું એ પર્વ એ ભારતવર્ષની વિશિષ્ટતા રૂપે અત્યારે પણ ઉજવાઈ રહ્યું છે. પ્રજા મહાવીર દેવના જગત ઉપર એટલા અનંત ઉપકાર છે કે-એને ભૂલવાનો પ્રયત્ન જગત કરવા છતાં પણ એ ભૂલી શકાય તેવા નથી. સારાંશ સાંસારિક ઘટનાઓ સાથે એ આત્મિક ઘટના ઓતપ્રોત થઈ ગયેલી છે. જવળીકે મુમુક્ષુ અધુભગનીઓ આ દીવાળી પર્વની આત્મિક આજીવનમાં રાખી પ્રભુનો નિર્વાણ મહોત્સવ તેની લાક્ષણિક પદ્ધતિએ ઉજવે છે. એ વસ્તુ તરફ આપણું દુર્લક્ષ ન થાય એવી સાવચેતી આપણે રાખવી જોઈએ. ઐહિક દૃષ્ટિથી ઉજવાતા પર્વમાં જેમ ઐહિક ઉત્તિની આપણે અપેક્ષા રાખીએ છીએ તેમ આત્મિક દૃષ્ટિથી ઉજવાતા પર્વમાં આત્મિક ઉત્તિની માત્રા ધણી હોય એ સ્વાભાવિક છે. ઐહિક ઉત્તિ તો અનાજ સાથે જગતા ધાસની પેઠે તેની સાથે સંકળાયેલી છે. ઘસ માટે ભુદ્ધિ વાવેતર કરવાની કાંઈ જરૂર હોતી નથી. ઐહિક લાભ તો અનાયાસે તેની સાથે આવી જ જાય છે, એ વસ્તુ ધ્યાનમાં રાખી આત્મિક લાવનાનો સંપૂર્ણ આયોજકાર કરવાનું કદી પણ ચૂકવું જોઈએ નહીં.

ભગવાન મહાવીર પ્રભુએ પોતાનું આયુર્કર્મ પણ પૂર્ણ થવાની તૈયારી થઈ ચૂકી છે એવું પોતાના જ્ઞાનગુણથી જાણી છેવટની દેશના આપવાનો પ્રારંભ કર્યો. મહાભાગ્યવાન મુમુક્ષુઓએ એ અપૂર્વ પ્રસંગનો પૂરેપૂરો લાભ લીધો. પ્રભુએ જીવ માત્રના કલ્યાણ-માર્ગનો મોઘ આપ્યો. તેમાં મુખ્યત્વે કરી દરેક મુમુક્ષુએ ચાર પુરુષાર્થ સાધવા માટે પ્રયત્ન કરવાનું માર્ગદર્શન કર્યું હતું. પ્રભુએ એ દેશના અખંડ રીતે ૧૬ પ્રહર એટલે ૪૮ કલાક સુધી આપી હતી. પોતાને જે કહેવું છે તેમાંથી રખેને જરા જેવો અંશ પણ રહી ન જાય તેની કાળજી રાખવામાં આવી હતી. આપણે એકાદ એ કલાક બોલતા પણ થાકી જઈએ છીએ. અરે! લાગણ્ય એ કલાક જાનામાના બેસી સાંભળવાનું પણ આપણા

મોટા અધરું થઈ પડે છે. પ્રભુને પ્રાપ્ત શરીરદ્વારા છેલ્લી સેવા કરીલેવાની હતી તે તેમણે પૂરી કરી લીધી. અને અનંત પોતે બધા કર્મોથી મુક્ત થઈ, ફૂલકાર્ય થઈ નિર્વાણ પદને વર્ષા. આ ઘટના કરતા આત્માની ઉત્તમમાં ઉત્તમ બીજી કંઈ દીવાળી હોઈ શકે? પ્રભુનો આત્મા તો અનંત સુખ, અનંત સૌભાગ્ય અને અનંત પ્રકાશમાં લીન થઈ ગયો. તેનું ગૌરવ અગર તેનું પ્રતીક આપણી પાસે બીજું શું હોઈ શકે? આપણે તો કોડીયા જ પ્રગટાવી પોતાનો આનંદ પ્રગટ કરવાનો હોય. ધન્ય હો તે સત્-ચિત્ અને આનંદ-સ્વરૂપ પ્રભુ મહાવીર દેવને ! એમની જ પવિત્ર વાણી અને ઉપદેશ ઉપર આપણે નિર્ભર રહી જીવન વીતાવીએ છીએ. એ મહાવીર પ્રભુને કોટિશઃ આપણા વંદન હો !

કરુણાસિંધુ પરમાત્મા મહાવીરે અંતિમ સમયે જે એક મહાન કાર્ય કરી જન્મતે અમર ઉપદેશ આપ્યો છે તેનું આ પ્રસંગે સ્મરણ આવ્યા વિના રહે જ કેમ ? પ્રભુના ધર્મમાં પુરુષાર્થનેજ મુખ્ય સ્થાન આપવામાં આવેલું છે. કોઈ પણ આત્માને અન્ય કોઈ ઉપાડીને સુખમાં ઘૂંટી શકે નહીં. દરેક જીવાત્માએ પોતાની ઉત્તિ પોતાના પુરુષાર્થથી જ સાધી લેવાની હોય. ‘નમો અરિહંતાણુ’ની જગે આપણે ‘નમો મહાવીર’ કહી શકીએ નહીં. કારણ વ્યક્તિ કરતાં તે સ્થાન અથવા તે પદવી કે જે ગતિને જ નમન કરવાનું હોય. પ્રભુના પરમ શિષ્ય ગણધર ગૌતમસ્વામી હતા. તેમનો પ્રભુ મહાવીર ઉપર અનન્ય રાગ હતો. એ રાગ વ્યક્તિ ઉપર હતો, અર્હત પદ ઉપર ન હતો. એમ જાણી પોતાનું નિર્વાણ થતા ગૌતમસ્વામીને ખેદ થશે અને હાથવેતમાં આવેલું કૈવલ્ય અટકી જશે એમ જાણી પોતા પાસેથી તેમને દૂર ખસેડ્યા. અને પરિણામે પ્રભુનું વીતરાગપણું ગૌતમશ્રુષિના બ્યાનમાં આવ્યું. એક જ ઝીણું પડો તૂટવાનો હતો તે તૂટતા ગૌતમ ગણધર કેવલજ્ઞાની થયા. દીવાળીનાં પ્રસંગને અજવાળનારો આના કરતા બીજો કયો દિવ્ય પ્રસંગ હોઈ શકે ? અમારા વાંચકોને અનેક સુખદ દીવાળીઓ ઉજવવાનો શુભ પ્રસંગ મળે એ જ શુભેચ્છા !

નૂતન વર્ષે આટલું કરજો !

- મહાપુરુષોની ઋદ્ધિ-સિદ્ધિ ઇચ્છવાની સાથેસાથ મહાપુરુષોની રહેણીકરણીને જીવનમાં ઉતારવા નિશ્ચય કરજો.
- દીવાળીનું પર્વ એ “પ્રકાશ”નું પર્વ છે એટલે સત્ સાહિત્યકૃષી જ્ઞાનનો વિશેષ ને વિશેષ પ્રકાશ વિશ્વમાં ફેલાય તેમાં સહકાર આપજો.

સાહિત્ય-વાડીનાં કુસુમો

દાપકશ્રેણીનો-મુસાફર. (૪)

(લેખક:—શ્રી મોહનલાલ દીપચંદ ચૌહાની-મુંબઈ)

(ગયા વર્ષના પૃષ્ઠ ૨૩૬ થી ચાલુ)

નૃત્યકાર કે કળાકાર !

અહા ! મારા જીવનમાં પણ ફેટકેટલી વિચિત્રતાઓ ! પણ એ સર્વ પછી આવેલું સુખદ અંત-કલ્પનામાં પણ ન કિન્નર એવો છેડો ખરેખર આશ્ચર્યકારી ! કેવલ તીર્થકર દેવો સિવાય કોના જન્મકાળે આ માનવભવ, એ અનંતકાળથી બમણું કરતા આત્માનું છેલ્લું રોશન છે એવી આગાહી થઈ શકે છે ? પણ મારા જીવન-નાટકની સમાપ્તિ આટલા સુંદર પ્રકારે થઈ, એમાં ને કોઈપણ સુખ્ય નિમિત્ત હોય તો, સાચે જ મારા યુરુદેવ.

મગધના પાટનગર રાજગ્રહમાં આગમન, એના વિશ્વખ્યાત પાટક નાલંદામાં-ભારત-વર્ષના મહાન વિદ્યાધામમાં અનુભવ કરવાનો નિર્ણય, અને પિતા પોતાના લાડીલા બાળકને સમગ્રવી-પટાવી જે રીતે મંરકારના દાન દે એ કરતાં અધિક વાતસલ્યથી યુરુદેવ મને આપેલ રહસ્યમય જ્ઞાન અને એ સાથે એને ફળદાયી બનાવવા સારું પવિત્ર ક્રિયાનું શિક્ષણ. અરે ! જેમણે આવે: અનુપમ ઉપકાર કર્યો છે એવા યુરુના કાર્યને વીસરી જઈ, પવિત્ર વેશને ટીકાપાત્ર કરી, મોહના ધેનમાં છેલ્લી વિદાય માંગનાર મારા જેવા શિષ્યાભાસ પ્રત્યે પણ રચમાત્ર ચહેરાને. વિકાર ન દાખવતા, ભગવંત પુરુષાદાની શ્રી પાર્શ્વનાથનું જીવન સામે રાખી, અપકારી કમક અને ઉપકારી ધરણેંદ્ર પર સમભાવ રાખનાર એ તીર્થપતિના જેવું આચરણ કરી, જે એક ક્રીમતી સુચના આપી મારા ઉદ્ધાર કર્યો એ મહાત્માના દર્શને જવું એ તાત્કાલિક મારું કર્તવ્ય.

સંસારની ઊંડી ગર્તામાં અમડતા મારા સરખાને એ અતિમ શિક્ષા ન મળી હોત તો આને જે કક્ષાએ હું પહોંચ્યા હું તે સંભવી શકત ખરી ?

ઉપર વર્ણવ્યા ઉદ્ધાર કાળનાર પથિકને ઝોળાળીએ તે પૂર્વે રથાન અને વાતાવરણ સ્થળમાં થોડું જ્ઞાન મેળવે જ્ઞાનના રાજગ્રહી નગરીના આ પ્રદેશ કુદરતી રીતે દર્શનીય છે એટલું જ નહીં પણ નિવૃત્તિના રિપાસુઓને સર્વ પ્રકારે સાતુકૂળ છે. નગરીની બહાર પગ મેલી, થોડો માર્ગ કાપીએ એટલે અત્યંત ચંદ્રાકારે પાંચ નાની ટેકરીઓ એક બીજાથી થોડા અંતરે આવેલી નજરે ચડે છે. એક બાજુ ત્રણ અને બીજી બાજુ બે અને વચમાં એક ધોરી માર્ગ ફૂટે છે. એનો અનુક્રમ ગિરુનાગર, રત્નગિરિ, ઉદયગિરિ, સુવર્ણગિરિ અને વૈભારગિરિ.

વિપુલગિરિની તલ્લારીમાં કાંઈ પાણીના કૂંડ છે અને એથી વધારે ટાઢા તેમજ ગરમ પાણીના કૂંડો છેલ્લા વૈભારગિરિની તળાટીમાં. ફેટલાકમાં અતિ ગરમ, થોડામાં નહવાય તેવું પાણી બહુ પડ્યું છે અને એમાંથી મૂંઝેલા નગદારા સતત વહા કરે છે. આજે પણ નાના-મોટા મદિરા, આજા પાણીવાળો વહેળો અને શ્રેણિકરાજનો બંકાર, શાલિભદ્ર

(૧૭)

શેઠની કૂછ, જરસંધનો અખાડો તથા રોહણીય ચેરની ચુકા તથા નંદ મણિકારની વાવ આદિ જૂના સ્થાનો દર્શાવાય છે. જો કે એ જોતાં 'સાપ ગયા ને લીસોટા રહ્યા' જેવું લાગે, છતાં કવિકૃતિ 'કાર્તિકેરા કોટડા પાડ્યા નહોં રે પડંત' મુજબ જૂતકાળને સ્મૃતિ-પટમાં તાજે જરૂર કરે છે. આપણે તો છેલ્લી ટેકરી વૈભારગિરિ સાથે સંબંધ છે. આમ તો એ પાંચેનું વાતાવરણ નિવૃત્તિજનક હોય ત્યાગી જીવનવાળાઓ માટે-આત્મચિંતનમાં એકતાર થવાની ભાવનાવાળાઓ સારુ-અતિ માફક આવે તેવું છે. એ સર્વમાં વૈભારગિરિ અમરપદે આવે છે. સંતોમહંતોએ વારંવાર એ સ્થાનમાં પગલા પાડ્યા છે અને જ્ઞાનમગ્ન બની આત્મકલ્યાણ સાધ્યું છે.

આપણે જે કાળની વાત કરીએ છીએ એ લૌકિક દૃષ્ટિએ નહોતો કલિયુગ કે લોકોત્તરમાં જોને પંચમ આરો કહેવામાં આવે છે તે પણ નહોતો. એ તો ચાલુ અવસર્પિણી કાળનો ચોથો આરો દુઃખમસુખમ નામનો હતો. જૈનદર્શનમાં કાળને સુખ્ય એ મથાળા હેઠળ વહેંચવામાં આવ્યો છે. એના નામ ઉદય અને અસ્ત અર્થાત્ ચઢતો કાળ અને પડતો કાળ. ઉત્તરોત્તર જેમાં સુખ-સમૃદ્ધિ, આયુ, બળ, શરીરમાન આદિ વૃદ્ધિ પામતા જ્ય એનું નામ ચઢતો કાળ યાને ઉત્સર્પિણી કાળ, એથી ઊંચડું જેમાં એ દરેકમાં હાનિ થતી આવે એનું નામ અવસર્પિણી કાળ. દરેક સર્પિણી દશ કોટાકોટી સાગરોપમ પ્રમાણ હોય છે અને એના છ ભાગ કરવામાં આવેલ છે જે આરાના નામથી ઓળખાય છે. એમાં પહેલો આરો સુખમ-સુખમ, બીજો સુખમ, ત્રીજો સુખમ-દુખમ, ચોથો દુઃખમ-સુખમ, પાંચમો દુઃખમ અને છઠ્ઠો દુઃખમદુખમ નામે કહેવાય છે. અનુક્રમે તે ચાર કોટાકોટી સાગરોપમ, ત્રણ કોટાકોટી સાગરોપમ, બે કોટાકોટી સાગરોપમ, એક કોટાકોટી સાગરોપમમાં ભેંતાળીશ હજાર વર્ષ ન્યૂન, એકવીશ હજાર અને એકવીશ હજારના પ્રમાણવાળા છે. આ ગણતરી આપણા આ ચાલુ કાળ યાને અવસર્પિણી કાળની દૃષ્ટિએ. ઉત્સર્પિણીકાળમાં એથી ઊંચડું એટલે પ્રથમના બે એકવીશ એકવીશ હજારના અને ચારપછી વૃદ્ધિ પામતા ઉત્તરોત્તર સમજવા. બન્ને સર્પિણી મળી એક કાળચક્ર કહેવાય છે. એટલે એના વિભાગોને આરાની ઉપમા વાર્તાવિક છે.

મૂળ વાર્તા-પ્રવાહમાં આગળ વખતાં, વૈભારગિરિની તળાટીમાં આવેલ કુંડોને વટાવી ટેકરીના ચઢાણ પર પગ મૂકતાં જે દ્રશ્ય આપણી નજરે ચઢે છે એ ખરેખર અદ્ભુત છે. લીલાં પહોંચી શોભતાં, વિવિધ રંગોવાળા, મનોહર અને સુસાસિત પ્રુપોથી અલંકૃત જનેલાં, અને જ્વલજ્વલતા ફળોથી સભર બની જાણે કોઈ ગંભીરભાવ ધારણ કરી મૂકપણે સંદેશો આપવા ખડા કરાયેલા હોય એવા વૃક્ષોની હાર જોતાં પગથી પર જેમ જેમ આગળ ગઈ ભરીએ તેમ તેમ વાતાવરણ તાઝગીભર્યું બનતું જાય. એમાં એની ડાળે એસી કિંવા એક પરથી બીજા પર ખોંખો ફૂકાવી ઉડ્યવ કરતાં પંખીના કણ્ઠપ્રિય રવ કાને અથડાય સારે કુદરતના ત્યાગણે સન્નિયેલી આ સામગ્રી આગળ માનવ અગર તેણે માનેલી સુખસાશ્વતી કેટલી પામર છે. એનો સહજ જવાલ આવે છે. જ્ઞાન અને સમાધિ માટે સંતોએ આવા સ્થળો કેમ પસંદ કર્યા હશે? એ ગહન લાગતા કોયડાનો અહીંનું દ્રશ્ય વિલોકતા ઊકલ જડે છે.

અંક ૧ લો]

સાહિત્યવાહીનાં કુસુમે

૨૧

રંગભૂમિ પર ઉતારવાનો પ્રયાસ કરતા આપાઢાભૂતિને અટકાવવા મને વિનંતી કરેલી. મારા શિષ્યોએ પણ એમાં સુર પુરાવી, એના આટલી હદના પતનમાં મારી આચાર્ય તરીકેની નિર્બળતા અને એના પ્રત્યે વધુ પડતી છૂટને કારણે પણ લેખેલાં. મેં એ સર્વને ધીરજ આપી, નાટક પણ એક કળા છે અને અધિકારીના હાથે એનો અમલ થાય તો આશ્ચર્ય-કારક પરિણામ ઉપજાવે છે, એમ કહી તેઓને મૌન રહેવાની સલાહ આપેલી, એનું આજે મીઠું ફળ આપ્યું છે, જે નજર સામે છે.

દેવે એક જ રિનંતી કેવલી ભગવંતને, અને તે એટલી જ ક-ભરતચક્રીનું નાટક તેઓશ્રીએ કેમ પસંદ કર્યું એનું સ્પષ્ટીકરણ કરવાની.

દેવાનુમિથો ! હું જે કંઈ કહેવાતો છું એ દેશના નથી પણ મારા જીવનને આટલી ઊંચી કક્ષાએ મૂકનાર મારા આ ગુરુદેવ પ્રત્યેના ઝગણ ચૂકવવા બદલ આભાર ઉદ્ભાવ છે. આજે હું કેવલી બન્યો છું અને સર્વ પદાર્થોનો ગ્રાંતા થયો છું, એના પાયામાં ગુરુદેવે પકડેલો મારો હાથ શીશ્વારથાને છે. પારસમણિને સ્પર્શ થતાં જેમ લોહું સુવર્ણપણાને પામે છે, તેમ મારા જેવા ભમતારામને સધિયારો આપી, સંયમ-જીવનની સૌરભ બતાવી, વિશિષ્ટ ગ્રાંતાના અમૃતપાન કરાવી, ક્ષપકચેત્વીનો મુમાદર બની શકું એવું ધડતર ધરી, જે આત્મબળનું મને જ્ઞાન કરાવ્યું, એ જ મારા અધોગતિએ પહેલેથી જીવનમાં, આવો અદ્ભુત પથો આજીવન મુવ તારક સમ બન્યું. આમિષ અને મદિરાના ત્યાગ જેવા નિયમે મારા જીવતા વહાણને બચાવ્યું એટલું જ નહીં પણ કાંઠે આપ્યું. એ મહાત્માનો હું જેટલો ઉપકાર માનું તેટલો જોછો છે.

જેના મોહમાં મેં ભાગવતી દીક્ષા છોડી, સંસાર માંડ્યો, એ રમણીયુગલે મારા નિયમની હાંસી ઉડાવી, મારા નેત્ર એ વેળા ખુલ્લી ગયા. ગુરુદેવ સાથેનો સહવાસ યાદ આવ્યો. એ વ્યવસાયને છેલ્લા રામરામ કરવાનો મેં નિર્ધાર કર્યો અને જ્યારે એ વ્રામાઓએ ભાવી જીવનનિર્વાહ માટે એકાદ નાટકની કમાણી આપી જવાની હા પાડી ત્યારે મેં પણ વિચાર કરી એવા નાટકની પસંદગી કરી કે જેમાં સાંસારિક હાવમાવ, શૂંગારના પ્રસંગો, પ્રેમની વાતો જોઈ આવે. ટૂંકમાં કહું તો એ રમણીયુગલ સાથે ભજવવાના પાઠ નામ માત્રનાં હોય જૈન સાહિત્યનો અભ્યાસ ઉપયોગી નિવડ્યો, પસંદગીનો કળશ ‘ભરતચક્રી’ પર ઢળ્યો.

છેલ્લો એક જ વાત. ધણા નાટકો ભજવ્યા. ખરો કળાકાર એ જ કે પાઠ ભજવતાં એમાં જોતપ્રોત બને તો જ પ્રેક્ષક સામે સાચો ચિતાર આલેખાય. અરિસા જીવનનો પ્રશ્ન આવ્યો. સાચી કળાની યાદ તાજ થઈ. અનિત્ય ભાવના અને એ ભાવતી વેળા ચઢવાની શ્રેણીઓ મનપ્રદેશમાં રમવા માંડી. ગુરુચરણ યાદ આવ્યું કે ઉપશમાવનાર આગળ જઈ શકતો નથી. અગીયારમા ગુણસ્થાનકેથી એ પડે છે. વિચાર કર્યો. પડેલો તો છું. વારંવાર ક્યાં સુધી પડવું ? નિર્ધાર કર્યો પડવું નથી જ. પકડ્યો પદ્ધતિ ક્ષપકચેત્વીનો. ભરતરાજ જેવી ભાવના સાચા અંતરે ભાવી અને જીવનનાટક બરાબર ભજવી જાય. બરાબર જાણવું અને આચરણમાં ઉતારવું એ સાંભળ્યાનો સાર.

સમાધિ-સોપાન.

(સં. ડૉક્ટર વલ્લભદાસ નેણસીભાઈ-મોરળી)

(દુષ્પત્ર કાળમાં અજ્ઞાનરૂપી ઘોર અધારી રાતને ભેદવા દિવાકર

સમાન ન્યાયાચાર્ય પૂ. ઉ. યશોવિજયજી મહારાજકૃત સમાધિ-

શતક વિગેરે ઉપરથી પ્રસ્તુત લેખ સંકલિત કરવામાં આવ્યો છે.)

આત્માભિમુખ થયેલ મુમુક્ષુ એવું ચિંતવન કરે છે કે-અહો ! ભારે અનર્થ થઈ ગયો કે અનંતશુણ્યનો ધારક હું સંસારવનમાં અનાદિકાળથી કર્મરૂપી વૈરીવડે સર્વાંશે ઠગાયો. અહો ! અજ્ઞાન ભાવથી કર્મના ઉદયે ઉત્પન્ન થયેલા રાગ, દ્વેષ અને મોહને પોતાનું સ્વરૂપ જાણી ઘોર દુઃખરૂપ સંસારમાં મેં પરિભ્રમણ કર્યું; હમણાં કોષ કર્મના ઉપશ્ચયથી પરમ ઉપકારક જિનેન્દ્રદેવના પરમ આગમના ઉપદેશનો, સત્પુરુષના વચનામૃતોનો મને લાભ થયો, રાગરૂપી તાવ મચ્યો, મોહરૂપી નિદ્રા દૂર થઈ, સ્વભાવ અને પરભાવના જાણપણાનો લાભ થયો. હવે આ અવસરમાં શુદ્ધ ધ્યાનરૂપ તરવાવડે જો કર્મનો નાશ કરી દઉં તો સ્વાધીનતા પામી દુઃખોનો પાત્ર ન થાઉં.

અજ્ઞાનરૂપ અંધકારને આત્મજ્ઞાનરૂપ સૂર્યના પ્રકાશથી હમણાં જ દૂર નહીં કરું તો ખીન્ન કયા ભવમાં હું દૂર કરીશ ? સમસ્ત વિશ્વને જોવા દેખવાને એક અદિતીય નેત્ર મારો આત્મા છે. તેને પણ હમણાં અવિદ્યારૂપ ભૂત-પિશાચે પ્રેરેલા વિષય-કષાય આવરણ કરે છે. આ ઇદ્રિયના વિષયો અને કોષ-માન-માયા-લોભરૂપ કષાયો મને દિત-અદિતતા અવલોકનરૂપ વિવેક રહિત કરનારા છે. આ ઈગોને વશ થઈ હું બહુ જુલી ગયો છું. અહો ! આ પ્રાપ્ત થતી વખતે રમણીય પણ અંતે વિરક્ત એવા પાંચ ઇદ્રિયોવડે પરમ જ્યોતિસ્વરૂપ સર્વોત્કૃષ્ટ પરમાત્મસ્વરૂપ એવો આત્મા પણ અજ્ઞાનથી ઠગાયો છે.

હું અને પરમાત્મા જનને જ્ઞાનરૂપી નેત્રવાળા છીએ, તો પરમાત્મસ્વરૂપની પ્રાપ્તિ માટે હું મારા સ્વરૂપને જાણવાની ઇચ્છા કરું. પરમાત્માના આત્મશુદ્ધિ તો પ્રગટ છે અને મારાં તો કર્મોથી દગાઈ રહ્યા છે. મારામાં અને પરમાત્મામાં શુદ્ધિની અપેક્ષાએ ભેદ નથી. શક્તિ ને વ્યક્તિનો ભેદ છે. પરમાત્મામાં શુદ્ધિ પ્રગટ વ્યક્તિરૂપે છે અને મારામાં શક્તિરૂપે છે તેથી પ્રગટ કરવાના છે. કર્મથી ઉત્પન્ન થતો દાહ-અગ્નિ જ્યાં સુધી હું જ્ઞાનસમુદ્રમાં ડુબકી મારતો ત્યાં સુધી મને બાળે છે, દુઃખ દે છે. નારકી, તિર્થંચ, મનુષ્ય અને દેવના ભવ કર્મના ઉદયે થાય છે પણ તે મારું સ્વરૂપ નથી. હું તો સિદ્ધસ્વરૂપ-નિર્વિકાર સ્વાધીન સુખરૂપ છું. હું અનંતજ્ઞાન-અનંતદર્શન-અનંતવીર્ય-અનંતસુખરૂપ છું તો હવે મોહરૂપ ઝેરી ઝાડને હું શું નહિ ઉખાડી નાંખું ? મારું સામર્થ્ય ગ્રહણ કરી, મારા સ્વરૂપમાં અચલ થઈને માયિક સુખની સર્વ પ્રકારની વાંછાનો ત્યાગ કરી મોહરૂપી ઝેરી ઝાડને મૂળથી ઉખાડી નાંખીશ. મારે મારા સ્વરૂપનો જ નિશ્ચય કરવો જેથી અનાદિ કાળથી મોહરૂપ કાંસો મારા ગળામાં પડ્યો છે તેને છેદવાનો ઉપાય બને. જે પોતાના સ્વરૂપને જ ન જાણે તે પરમાત્માને કેવી રીતે જાણે ? તેથી પ્રથમ પોતાના સ્વરૂપનો જ નિશ્ચય કરવા યોગ્ય છે. જે પોતાના સ્વરૂપને જ નહિ જાણે તેની પોતાના સ્વરૂપમાં સ્થિતિ ક્યાંથી થશે ? અનાદિ કાળથી પુણ્યલમાં એકરૂપ થઈ રહ્યો છે એના આત્માને જિજ્ઞાસુ કેવી રીતે કરશે ? દેહથી આત્માને જિજ્ઞાસુ

જાણવારૂપ હોદ્દવિજ્ઞાન થયા વિના આત્માનો પ્રાપ્તિ કેવી રીતે થશે ? આત્મા પ્રાપ્ત થયા વિના અનંત જ્ઞાનાદિ ગુણોનું જાણવું પણ ન થાય તો આત્માલાભની શી વાત ? મોક્ષાભિલાષીઓએ સમસ્ત પુદ્ગલથી જિજ્ઞાસે એક આત્મસ્વરૂપનો જ નિશ્ચય કરવો એ શ્રેષ્ઠ છે.

આત્માની ત્રણ પ્રકારે સ્થિતિ છે. બહિરાત્મા, અંતરાત્મા અને પરમાત્મા. જેને જાણ શરીરાદિક પુદ્ગલના પદાર્થોમાં આત્મભુક્તિ છે તે બહિરાત્મા છે; તેની ચેતના મોહ-નિદ્રાવડે ઘેરાઈ ગઈ છે. દેહરૂપ પદાર્થને જ 'પોતાનું' સ્વરૂપ જાણે છે. ઇન્દ્રિયદ્વારાએ નિરં-તર પ્રવર્તન કરે છે. પોતાના સ્વરૂપની સત્યતા ઓળખાણ નથી. દેહને જ આત્મા માને છે. દેવગતિમાં દેવના દેહને પોતાને દેવ, નારકીના દેહમાં પોતાને નારકી, તિર્થંચના દેહમાં પોતાને તિર્થંચ અને મનુષ્યના દેહમાં પોતાને મનુષ્ય જાણી દેહના વ્યવહારમાં તન્મય થઈ રહ્યો છે. દેહરૂપ પદાર્થ તો કર્મથી અનેલો પુદ્ગલમય છે. તે જ્ઞાનસ્વરૂપ આત્માર્થી પ્રત્યક્ષ જિજ્ઞાસુ છે, તો પણ કર્મના ઉદયમાં આત્મા સ્વપણ માનો દેહાદિ પદાર્થમાં તન્મય થઈ રહ્યો છે. હું ગોરો, હું શામળો, હું રેશ્મ, હું શુદ્ધ, હું દાતાર, હું ત્યાગી, હું તપસ્વી, હું મુનિ, ઈત્યાદિ પ્રકારે કાર્યના ઉદયથી થયેલા પરપુદ્ગલના વિનાશિક પદાર્થોમાં આત્મભુક્તિ જેને હોય છે તે બહિરાત્મા-મિથ્યાદષ્ટિ છે. શરીરમાં આત્મ-ભુક્તિ તે જ આ લોકમાં શરીર સંબંધી જે સ્ત્રી-પુત્ર-મિત્ર-શત્રુ ઇત્યાદિ તેમના પ્રત્યે રાગ-દ્વેષ, મોહ-કલેશાદિ ઉપજાવી, આત્મ-રોદ્ધ પરિક્રમ સંહિત ગરજ કરાવી, સંસારમાં અનંતકાળ પર્વત જન્મ-મરણ કરાવે છે. પુદ્ગલના સ્વરૂપમાં આત્મભુક્તિ છે, તે જડરૂપ એકેન્દ્રિયાદિ પુદ્ગલ પદાર્થમાં અનંતકાળ પરિક્રમણ કરે છે.

બહિરાત્મ ભુક્તિ છોડી, અંતરાત્માના અવલંબનરૂપ પરમાત્માપણ પામવાનો પુરુષાર્થ કરતો છે. જે જે રૂપ આ જગતમાં જોવામાં આવે છે તે તે સર્વ આત્માના સ્વભાવથી જિજ્ઞાસુ છે, જડ છે, અચેતન છે, હું જ્ઞાનસ્વરૂપ, ઇન્દ્રિયથી પ્રહણ કરવા યોગ્ય નથી, પોતાના અનુભવવડે સાક્ષાત્ પ્રલક્ષ છું, તો કોની સાથે વચનની પ્રવૃત્તિ કરું ? બોલું ? અન્ય જોનારો હું સમજાવવા યોગ્ય છું અને અન્ય જોનારો હું સમજાવું એવા વિકલ્પો પણ બ્રમરૂપ છે. પોતાના અને પરના આત્માને જાણ્યા વિના પ્રાપ્તિ સમજાવે અને કોણ સમજે ? હું તો વિકલ્પ રહિત એક જ્ઞાતા છું. પોતાના સ્વરૂપને અજ્ઞાતપે પ્રહણ કરનાર એવો નિર્વિકલ્પ, વિજ્ઞાનમય કેવલ સ્વસંવેદનગોચર હું છું એનું અંતઃપ્રાપ્ત વિચાર છે. જેવી રીતે દોરડીમાં સાપની ભુક્તિ થવાથી ભયભીત થઈ મરણના કાર્યમાં દોડવાની-પડવાની ઈલાદિ બ્રમરૂપ ક્રિયા થાય છે, તેવી રીતે મારું પણ પહેલ જીવંતારોકમાં આત્મભુક્તિવડે શરીરાદિકના નાશમાં પોતાનો નાશ જાણી ધણી વિપરીત ક્રિયામાં પ્રવર્તન થયું. દોરડીમાં સાપનો ભય નાશ પામવાથી એટલે દોરડીને દોરડીરૂપ જાણીતો બ્રમરૂપ ક્રિયાનો અભાવ થાય છે, તેવી રીતે દેહમાં આત્મભુક્તિરૂપ બ્રમ નાશ પામવાથી આત્મભુક્તિમાં પણ બ્રમનો અભાવ થાય છે.

મારા સ્વરૂપનો જ્ઞાતા જે હું તેને પૂર્વે કદેશઃ તથા આચરણ સ્વરૂપ સમાન છે કે ઈદમલ જેવાં ગણાય છે. અહો ! જ્ઞાનો પુરુષના અલૅકિક વૃત્તાંતનું કોણ વર્ણન કરી શકે ? જ્યાં અજ્ઞાનો પ્રવૃત્તિ કરીને કર્મ બાંધે છે ત્યાં જ જ્ઞાની પ્રવૃત્તિ કરી બાંધેલા કર્મ છોડે છે અને નવાં કર્મ બાંધતાં નથી.

જગતના પદાર્થો તો બધા જોમ છે તેમજ છે, અન્ય પ્રકારે નથી; પરંતુ અચ્છાની પ્રાંતિ કે વિપરીત સંકલ્પવડે રાગી દેવી કે મોહી બનીને ધૈર્ય કર્મના અંધ ગાંધી છે. જ્ઞાની પદાર્થનું સર્વ સ્વરૂપ જાણી, પરમ સમતાવાળા વીરાગનાદે પ્રવર્તતા નિર્જરા કરે છે, દુઃખથી બચેલા આ સંસારવનમાં પૂર્વે લાંબા કાળ સૂધી હું દુઃખ પામ્યો. તે કેવળ પોતાના અને પરના ભેદવિજ્ઞાન વિના જ બન્યું છે. તે સમયે પદાર્થોને પ્રકાશ કરનાર ભેદ-વિજ્ઞાનરૂપ દીપક જનનવસ્થામાં છતાં આ મૂઠ લોક સંસારરૂપ કાલવમાં કેમ ડૂબે છે? પોતાનું સ્વરૂપ પોતાનામાં જ પોતાની મેળે પ્રગટ અનુભવવામાં આવે છે. તેને છોડીને અન્યમાં પોતાને માનીને વૃથા ખેદ કરે છે. અજ્ઞાનને આ લોકમાં જે જે પર વસ્તુઓ પર વિશ્વાસ છે, પ્રીતિ છે તે બધી આપદાઓનું સ્થાન છે. જે આનંદનું સ્થાન છે તેનાથી તે બધાં પામે છે. અજ્ઞાન ભાવનો કોઈ એવો જ પ્રભાવ છે.

અંધનું કારણ તો પદાર્થના જ્ઞાનમાં ત્રણિ છે. અને પ્રાંતિ રહિત ભાવ તે મોહનું કારણ છે. અંધ થાય છે તે પરના સગે થાય છે. અને પર દ્રવ્યથી અસંગરૂપ ભેદવિજ્ઞાનના અભ્યાસવડે મોહ થાય છે જે સર્વ હૃદયોને વિષયોમાં પ્રવર્તી અટકાવી ક્ષણ માત્ર પોતાના અંતરાત્મામાં સ્થિર કરે તેને પરમાત્માનું સ્વરૂપ ભાસે છે. તે પરમેશ્વરના (પરમ છદ્દ એવા આત્માનું) સ્વરૂપનું સ્મરણ કરે છે કે સિદ્ધ આત્મા છે તે રૂપ હું છું; જે મારું સ્વરૂપ છે તે પરમેશ્વર છે તેથી મારા સ્વરૂપથી અન્યના મારે ઉપાસના કરવા યોગ્ય નથી. કોઈ બીજાથી મારી ઉપાસના બનવા યોગ્ય નથી. જે પ્રાંતિ રહિત થઈને દેહથી બિન આત્માને નથી જાણતો તે તીવ્ર તપ કરતો હાય તો પણ કર્મના અંધથી જે ભેદ-વિજ્ઞાનરૂપ અમૃત પીવાથી આનંદી બન્યો છે તે જારે તપ કરે તો પણ શરીરના કલેશથી ભેદ પામતો નથી. જેનું ચિત્ત રાગ-દ્વેષાદિ ભગર્થો રહિત, શુભાશુભ વિકલ્પ રહિત નિર્મળ છે, તે જ પોતાના સ્વરૂપને સમ્યક્ પ્રકારે જાણે છે. અન્ય કોઈ રીતે તે સ્વરૂપ જણાવું નથી. પોતાના ચિત્તને વિકલ્પ રહિત કરવું તે જ પરમ તત્વ છે. વિકલ્પોથી ચિત્ત વિલેપવાળું કરવું તે અનર્થ છે, તેથી સમ્યક્ત્વની પ્રાપ્તિ માટે ચિત્તને શુદ્ધ-શુદ્ધ વિકલ્પ રહિત કરવા યોગ્ય છે. જે અજ્ઞાનથી વિલેપ પામેલું બિન છે, તે પોતાના સ્વરૂપથી છૂટી જાય છે અને ભેદ-વિજ્ઞાનની (જડ-ચેતનના ભેદજ્ઞાનરૂપ ચિત્ત) વાસનાવાળું ચિત્ત છે તે પરમાત્મતત્વને અનુભવથી સાક્ષાત્ દેખે છે. જે દેનમ પુરુષોનું મન મોહકર્મના પરાધીન-પણાથી કદિ રાગાદિથી પરાભવ પામે તો આત્મજ્ઞાનના ચિત્તવનમાં ચિત્તને જોડીને રાગાદિના તિરસ્કાર કરે છે. અજ્ઞાની આત્મા જે કાલમાં રાગી થઈને રહે છે તે કાપાથી જ્ઞાની મુનિ પોતાની પ્રજ્ઞાના ગળે કરીને વિમુખ થઈને વિદ્યાનંદમય નિઃસ્વરૂપમાં જોડાઈને પ્રીતિ પુરતે છોડે છે. આત્મપ્રાંતિથી ઉત્પન્ન થયેલું દુઃખ તે આત્મજ્ઞાનવડે જ નાશ પામે છે. આત્મજ્ઞાન રહિત જીવોનું સંસારપરિભ્રમણ ધન તપથી પણ છેદાત્તું નથી. જે રૂપ, આયુષ્ય, ક્ષય, ધન આદિક સંપત્તિને અધિરાત્મ. કંઈ છે તેને અંતરાત્મા ઇચ્છતો નથી. અજ્ઞાની પુરુષવાદિમાં આત્મશુદ્ધિ કરીને પોતાને પાંદે છે અને અંતરાત્મા પોતાના સ્વરૂપમાં આત્મશુદ્ધિવડે પોતાને બધનથી મુક્ત કરે છે.

સભા....સમાચાર

સં' ૨૦૦૭ ના આસો વદિ તેરસ ને રવિવારના રોજ બપોરના શ્રી જીવરાજ-ભાઈ ઓધવજી દોશીના નિવાસસ્થાને સભાની મેનેજીંગ કમિટી મળી હતી, જે સમયે સં' ૨૦૦૬ નું 'સરવૈયુ' મંજૂર કરવામાં આવેલ. તે સરવૈયુ' સં' ૨૦૦૮ ના કા. શુ. ૭ ને સોમવારના રોજ શ્રીયુત્તવિકૃલદાસ મૂળચંદ શાહ B. A. ના પ્રમુખ-પણાનીચે મળેલ જનરલ કમિટીમાં પસાર કરવામાં આવેલ છે. આ રીતે સં' ૧૯૯૯ થી સં' ૨૦૦૬ ના સાલ પર્યંતનો સભાની કાર્યવાહીનો સંક્ષિપ્ત રિપોર્ટ ભાગશર માસના અંકમાં પ્રગટ કરવામાં આવશે.

સં' ૨૦૦૮ કાર્તિક શુદ્ધ ૧ ને ગુધવારના રોજ સભાના મકાનમાં જ્ઞાન-પૂજન કરવામાં આવેલ જે સમયે ઘણા સભાસદ બંધુઓએ હાજરી આપેલ. તેમજ સભાના પ્રમુખશ્રી જીવરાજભાઈ ઓધવજી દોશીએ તરફથી કરવામાં આવેલ દુગ્ધપાનને ન્યાય આપવામાં આવેલ.

કાર્તિક શુદ્ધ પંચમીના રોજ સભાના મકાનમાં ગોઠવવામાં આવેલ જ્ઞાન-દર્શનનો હબરો લોકોએ લાભ લીધેલ તેમજ કા. શુ. ૭ સોમવારના રોજ સવારના જ્ઞાનસમીપે પંચ જ્ઞાનની પૂજા બજાવવામાં આવેલ. તેમજ બપોરના શ્રી પ્રભુદાસ જેઠાભાઈ તરફથી કરવામાં આવેલ ચા-પાર્ટીને ન્યાય આપવામાં આવેલ.

જીવનને સ્પર્શતા પ્રશ્નોને સંક્ષિપ્તમાં સમજાવતાં

અવશ્ય વાંચો.	પાંચ પુરુષો	વસાવી હયો.
ત્રણ મહાન તકો	૦-૧૦-૦	આદર્શ દેવ ૦-૧૦-૦
સફળતાની સીડી	૦-૧૦-૦	શુરુ દર્શન ૦-૧૦-૦
સાચું અને ખોટું	૦-૧૨-૦	

લખો—શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા-ભાવનગર.

શ્રી પર્વતિથિ સ્તવનાદિ સમુચ્ચય

દરેક પર્વ તિથિઓના, વીસ સ્થાનક, નવપદ, એવીશે તીર્થંકરો, પપૃષ્ઠ તથા મહત્વના ઐતિહાસિક, સ્તવન તથા સંગ્રહ વિગેરેનો અનુપમ સંગ્રહ. પાકું કપડાનું આઈડિંગ અને પાંચશે' લગભગ પૃષ્ઠ હોવા છતાં મૂલ્ય માત્ર રૂપિયા ત્રણ પોસ્ટેજ અલગ.

લખો:—શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા-ભાવનગર.

સ્વાધ્યાય રત્નાવલિ

શ્રી ભરહેસરની સજ્જાયમાં આવતાં મહાન પુરુષોના જીવનને સંક્ષિપ્ત રીતે છતાં શૈયક ભાષામાં વણી લેતી અને સાથેસાથ તે દરેક મહાપુરુષના જીવનને વર્ણવતી સજ્જાય યુક્ત આ ગ્રંથ અનેાખી જ ભાત પાડે છે. અઘ્યાસ તેમજ સામાયિકમાં વાંચન ગંને માટે આ ગ્રંથ ઉપયોગી છે. છતાં મૂલ્ય માત્ર રૂા ૧-૪-૦ પોસ્ટેજ અલગ.

લખો—

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા-ભાવનગર.

દેવવંદનમાળા

(વિધિ સહિત)

આ પુસ્તકમાં દીવાળી, માનપંચમી, મૈાન એકાદશી, ચૈત્રી પૂનમ, ચોમાસી, અગિયાર ગણપત્રો વિગેરેના જુદાં જુદાં કર્તાના દેવવંદનો આપવામાં આવ્યા છે. સ્તુતિઓ, ચૈતવવંદનો, સ્તવનો વિધિ, સહિત આપવામાં આવેલ હોવાથી આ પુસ્તક અત્યંત ઉપયોગી થઈ પડેલ છે. પાકું બાઇબીંગ અને અદીસો લગભગ પૃથ્ હોવા છતાં મૂલ્ય રૂા ૨-૪-૦

લખો—શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા-ભાવનગર.

નિત્ય સ્વાધ્યાય સ્તોત્ર સંગ્રહ.

આશરે પાંચસો પાનાના આ ગ્રંથમાં નવરમરણ, જીવવિચાર, નવતરવ, ડંડક લઘુ સંગ્રહણી, તણ ભાષ્ય, ૭ કર્મગ્રંથ, જૂહતસંગ્રહણી, લઘુ ક્ષેત્રસમાસ, કુલકા, તત્ત્વાર્થાધિગમ સ્તવ, દશવૈકારિક સ્તવ, સાધુ-સાધ્વી આવશ્યક ક્રિયાનાં સત્રો, અતિચાર વિગેરે અનેક ઉપયોગી વસ્તુઓનો સંગ્રહ કરવામાં આવ્યો છે. આ ગ્રંથ વસાવવા જેવો છે. મૂલ્ય રૂા. તણ, પોસ્ટેજ જુદું.

લખો—શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા-ભાવનગર.

જ્ઞાનસાર (ખીજી આવૃત્તિ)

ન્યાયવિશારદ ન્યાયાચાર્ય શ્રીમદ્ યશોવિજયજી ઉપાધ્યાયવિરચિત આ અપૂર્વ ગ્રંથ ઘણા વખતથી અપ્રાપ્ય હતો, તે તાજેતરમાં નવીન આવૃત્તિરૂપે પ્રગટ કરવામાં આવેલ છે. ગ્રંથ નામ પ્રમાણે જ્ઞાનામૃતના સારરૂપ છે. જ ઉપાધ્યાયજીએ પોતાની જ્ઞાનશક્તિના નીચોડરૂપ આ ગ્રંથ રચ્યો છે અને તેથી જ તે સર્વ કોઈની પ્રશંસાને પાત્ર ગન્યો છે. અદી સો લગભગ પૃથ્ હોવા છતાં મૂલ્ય માત્ર રૂપિયા બે, પોસ્ટેજ અલગ.

લખો—શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા-ભાવનગર.

મુદ્રક: શાહ ગુલાબચંદ લલ્લુભાઈ-શ્રી મહોદય પ્રિન્ટિંગ પ્રેસ, દાણાપીઠ-ભાવનગર.